

* ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ * ΘΕΜΑΤΑ *

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΣΑΦΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΟΥ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ»

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. σελ. 27)

Θεωροῦντες ταῦτα ἐπαρκῆ διὰ τὴν ἀνασκευὴν τοῦ τρίτου σημείου τοῦ ὑπομνήματος ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν καὶ διασάφειν τοῦ τετάρτου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν γνωσιμαχίαν καὶ τὴν ἀντίφασιν, εἰς ἣν δῆθεν περιέρχεται ὁ συντάκτης τῆς τελευταίας ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου.

Ἐπιτραπήτω ἡμῖν ἐν τῷ μέρει τούτῳ νὰ κάμωμεν ἐν μάθημα εἰς τοὺς ὑπομνηματιστὰς συγκλῶθοντας τὰ ἀσύγκλωστα, καὶ προσαρμόζοντας τὰ ἀπροσάρμοστα.

Γνωσιμαχεῖ τις καὶ ἀντιφάσκει πρὸς ἑαυτόν, ὅταν ἐκφέρῃ περὶ ἐνὸς ζητήματος μίαν γνώμην σήμερον, καὶ αὔριον ἀναιρεῖ ἄρδην αὐτήν. περιπίπτων εἰς κατάφωρον ἀντίφασιν⁽¹⁾.

Ἄλλ' ὅταν οὗτος μετὰ θαυτέραν μελέτην τοῦ ζητήματος καὶ ἐμβριθεστέραν σκέψιν καὶ κρίσιν τροποποιῇ τὴν προτέραν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τὰ κρείττω, καὶ διερμηνεύῃ ταύτην πλατύτερον καὶ διατυποῖ σαφέστερον καὶ εὐκρινέστερον, ἢ τοιαύτη τροποποίησις καὶ πλατυτέρα ἀνάπτυξις καὶ ἀναλυτικώτερα διατύπωσις τῆς γνώμης περὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ οὔτε γνωσιμαχία, οὔτε ἀντίφασις, ἀλλ' ἀνάπτυξις καὶ τελειότερα διασάφεισις μιᾶς συνεπτυγμένης καὶ συνοπτικῆς ἰδέας πρὸς εὐχερεστέραν κατάληψιν ταύτης ὑπὸ τοῦ ἄλλου⁽²⁾.

Τοῦτο ἀληθῶς δύναται νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις κατ' ἀρχὴν ἀποφαίνεται μίαν γνώμην περὶ ἐνὸς ζητήματος προχειρῶς καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως, καὶ διατυποῖ ταύτην συνεσκιασμένως καὶ ἀτελῶς, ἀλλ' εἶτα, ἐγκύπτων θαυτέρον εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ ζητήματος καὶ προκαλούμενος ὑπὸ τῶν μὴ ἐννοούντων ἢ καὶ ἐναντιοφρονούντων, προβαίνει εἰς τὸν τελειότερον σχηματισμὸν τῆς γνώμης του καὶ τὴν σαφεστέραν καὶ ἀναλυτικώτεραν διατύπωσιν αὐτῆς πρὸς εὐκολωτέραν κατάληψιν ταύτης καὶ πειστικώτεραν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας αὐτῆς.

Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην δύναται νὰ ὑπαχθῇ καὶ ὁ συντάκτης τῆς ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου⁽³⁾, ὅστις κατ' ἀρχὴν ἀπεκάλεσε Σχισματικούς

(1) Πολύ σωστά τὰ λέγει, ἀλλὰ ταῦτα ἰσχύουν ἀπολύτως διὰ τὸν ἴδιον.

(2) Ἀποθέωσις σοφιστείας. Τόσον ἐκτιμοῦσε τὴν νοημοσύνην τῶν ἀνθρώπων ἢ τόσον νοημοσύνην εἶχον καὶ ἔχουν οἱ ὁπαδοὶ του; Ἐπεστράτευσεν δεκάδας λέξεων διὰ νὰ παραπλανήσῃ, ἐνῷ σαφῶς πρόκειται περὶ ρητῆς καὶ σαφοῦς ὁμολογίας τοῦ 1935, τὴν ὁποίαν ἠρνήθη ρητῶς καὶ σαφῶς τὸ 1937.

(3) Δηλαδή ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1944.

(4) Λύπην καὶ ἀγδίαν αἰσθάνεται κανεὶς ἀναγινώσκων τὰ ἀνωτέρω. Διὰ τοιαύτη πτώσις; Διὰ τοιαύτη καταρράκωσις, διὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ; Θὰ ἦτο ἐντιμον ἂν ἔλεγε, ἀνακαλῶ τὴν προτέραν μου ὁμολογίαν καὶ ἐπιστρέφω εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν. Γράφων ὅμως ταῦτα καὶ ἐπιχειρῶν νὰ πείσῃ, ὅτι τὸ 1935 ἐννοοῦσε εἰς τὰς ἀποκηρύξεις κλπ. τὴν «δυνάμει καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ», τοῦτο εἶναι καὶ γελοῖον, ἀλλὰ καὶ ἄλλας εὐθύνas τοῦ ἐπωμίζει, διότι, τότε εἶναι πράγματι ἕνας φθνὸς Πραξικοπηματίας καὶ καιροσκόπος, ὁ ὁποῖος ἐφυγε ἀπὸ τὴν «μητέρα» τοῦ Ἐκκλησία, προσεχώρησεν εἰς τὸ παλαιὸν καὶ ἐχειροτόνησεν Ἐπισκόπους διὰ νὰ ἐκδιᾶσθαι καταστάσεις, ὅπερ ἀσυμβίβαστον δι' ἕνα κληρικόν.

τούς Νεοημερολογίτας Ἀρχιερεῖς καὶ τὴν νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν Σχισματικὴν, χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἐκ παραδρομῆς ὅτι οὗτοι εἶναι Σχισματικοὶ δυνάμει, καὶ οὐχὶ ἐνεργείᾳ, τοῦθ' ὅπερ σημαίνει ὅτι τότε μόνον οὗτοι θὰ ὑποστῶσι τὰς συνεπειὰς τῆς ἀποσχίσεώς των ἐκ τοῦ Κορμοῦ τῆς καθόλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, στερούμενοι τοῦ δικαιώματος τοῦ τελεῖν ἐγκύρως τὰ Μυστήρια καὶ μεταδίδοντας τὴν Θεῖαν Χάριν καὶ τὸν ἁγίασμόν εἰς τοὺς πιστούς, ὅταν δικασθῶσιν ὑπὸ μείζονος ἐγκύρου Συνόδου καὶ καταδικασθῶσιν εἰς καθάρσεις ἐπὶ κακοδοξία ἐμμένοντες ἀμεταπείστως εἰς ταύτην⁽⁴⁾.

Καὶ τοῦτο διότι ἐνδέχεται οὗτοι νὰ πλανῶνται ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως, ὁπότε, δικαζόμενοι καὶ διαφωτιζόμενοι ὑπὸ τῆς Συνόδου δὲν ἀποκλείεται νὰ γνωσιμαχῆσωσι, καὶ τὴν πλάνην αὐτῶν νὰ ἀποπύσωσι, καὶ νὰ ἀποσοβηθῇ τότε ἡ καθάρσεις καὶ ἀπόσχισις αὐτῶν⁽⁵⁾.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς γνώμης ἀντιτάσσουσιν οἱ ὑπομνηματισταὶ τὸν διίσχυρισμόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγεται, πολλῶ δὲ μᾶλλον νὰ γράφεται ὅτι οἱ καινοτομήσαντες Ἀρχιερεῖς εἰς τὸ ἡμερολόγιον, τότε μόνον θὰ στερηθῶσι τῆς Χάριτος καὶ τοῦ δικαιώματος τοῦ μεταδίδοναι ταύτην εἰς τοὺς πιστούς, ὅταν κηρυχθῶσιν καὶ ἐνεργεῖα Σχισματικοὶ καὶ καθαιρεθῶσιν ὑπὸ μιᾶς μείζονος Συνόδου, διότι τοῦτο οὐ μόνον δὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ καὶ ζημιοὶ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα διὰ τῆς ἀποσκιρτήσεως τῶν ἡμετέρων ὁπαδῶν ἐκ τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν συγκρατουμένων ἐν αὐτῇ ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι οἱ νεοημερολογίται Κληρικοὶ καὶ πρὶν κηρυχθῶσιν ὑπὸ Συνόδου Σχισματικοὶ στεροῦνται τῆς δυνάμεως τοῦ τελεῖν ἐγκύρως πᾶσαν ἱεροτελεσίαν. Ἀλλ' ὁ διίσχυρισμός οὗτος, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι σφαλερός, ἐνέχει καὶ δόσιν τινα δημοκοπίας καὶ παραπλανήσεως τῶν πιστῶν, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται εἰς τὴν θεῖαν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ὀφείλει νὰ ὀρθοτομῇ παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὥς καὶ εἰς τὴν τιμὴν καὶ ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Τὸ σφαλερὸν τοῦ διίσχυρισμοῦ τούτου ἔγκειται εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἀντιλήψιν, ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται ἔμειναν εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις, διότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Νεοημερολογιτῶν ἀπὸ τοῦδε ἐστερήθη τῆς θείας Χάριτος ὥς λέγουσιν οἱ παρասυνάγωγοι Ἐπίσκοποι. Τοῦτο ἴσως νὰ συμβαίνῃ διὰ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὴν παρասυναγωγὴν⁽⁶⁾. Οἱ ἐν ἐπιγνώσει ὅμως παλαιοημερολογίται τῆς Ὁρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν γινώσκουσι καλῶς, ὅτι ἡ παρακολούθησις τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου δὲν εἶναι ἀπόρροια τοῦ ἐγκύρου ἢ ἀκύρου τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, τοῦθ' ὅπερ ἔχει δικαίωμα μόνον μία ἐγκυρος Σύνοδος νὰ ἀποφανθῇ. Ἀλλ' ἀνάγκη ἀναπόφευκτος πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν καὶ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν καινοτομίαν καὶ λαμπρὸν ἀπαύγασμα τοῦ ἀμέτρου σεβάσμου καὶ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐνθέου Ζήλου, οὗ ἐμφοροῦνται οἱ ὁπαδοὶ τῆς ὀρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας.

(5) Τί ἔλεγεν ὁ δύστηνος γέρων. Ὁ Νεοημερολογισμός ἐνδέχεται νὰ πλανᾷται ἐξ ἀγνοίας καὶ ἐσφαλμένης ἀντιλήψεως, καὶ ὅτι ὅταν φθάσῃ νὰ δικασθῇ ἀπὸ μία Σύνοδος... ἐνδέχεται νὰ συνέλθῃ κλπ. Νοσηρὰ φαντασία ἢ φθηνὴ σοφιστεία δι' ἀνοήτους;

(6) Κατὰ τὸν Φλωρίνης:

α) Ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι Παρասυναγωγὴ καὶ ἴσως στερεῖται μυστηρίων!

β) Τὸ σχίσμα τοῦ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Παράταξις!

γ) Ὁ Νεοημερολογισμός εἶναι ἡ «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»! Χρειάζονται σχόλια;

Τὸ δὲ δημοκοπικὸν καὶ ἐκμεταλλευτικὸν τῆς ἀντιθέτου γνώμης ἔγκειται, ἀφ' ἑνὸς εἰς τὴν ἐλπίδα νὰ προσηλυτίσωσιν καὶ ἄλλους ὁπαδοὺς εἰς τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἐπισείοντες ὡς φόβητρον τὴν ἀκυρότητα τῶν Μυστηρίων τῶν Νεοημερολογιτῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν συγκράτησιν τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν, καὶ δὴ τῶν εὐπίστων καὶ χλιαρῶν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἡμῶν. Ἀλλ' ἡ χρῆσις τοιοῦτων δημοκοπικῶν καὶ ἀθεμίτων μέσων πρὸς ἄγαν ὁπαδῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον παράταξιν ἡμῶν πιθανὸν νὰ ἐπιτρέπηται ὑπὸ τῆς λατινικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἔχει ὡς ἀξίωμα ἠθικὸν τὸ Ἰησοῦτικὸν ἀπόφθεγμα «ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα», ὅχι ὅμως καὶ ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις πάντοτε ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐπικρίσιν ἡμῶν, ἦν μετὰ τόσης ἀφελείας καὶ ἐλαφρᾶς συνειδήσεως οἱ ὑπομνηματογράφοι ἐκτοξεύουσιν καθ' ἡμῶν, διότι ἀποκαλοῦμεν ἐν τῇ ποιμαντορικῇ ἡμῶν Ἐγκυκλίῳ παραсунаγωγους τοὺς Ἐπισκόπους Κυκλάδων καὶ Βρεσθένης, εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δώσωμεν εἰς αὐτοὺς, ἀγνοοῦντας, ὡς φαίνεται, τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς ὅρους καὶ δεῦτερον μάθημα. Ἡ λέξις παραсунаγωγος κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν Κληρικῶν ἐκείνων, οἵτινες ἄνευ λόγων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν ἀφορῶντων τὴν πίστιν ἢ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον ἀποκηρύττουσι τὴν Κανονικὴν Προισταμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν καὶ πηγνύουσιν ἴδιον θυσιαστήριον φατριάζοντες ἐκ λόγων προσωπικῶν, ἐξυψηρετόντων τὴν φιλαρχίαν καὶ τὴν ἰδιοτέλειαν αὐτῶν⁽⁷⁾. Τὸν ὅρον τοῦτον καθιέρωσαν αἱ Σύνοδοι διὰ τοὺς φατριαστάς καὶ κινοῦντας πτέρναν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἄνευ οὐδεμιᾶς Κανονικῆς δικαιολογίας, καὶ μετεχειρίσθησαν πάντες οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ Πατέρες διὰ τοὺς ἐπαναστατοῦντας κατὰ τῆς προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἵνα ὑποκαταστήσωσι ταύτην διὰ τῆς ἰδίας παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς Κυριαρχίας. Καὶ ὅπως καθιερώθη ἡ λέξις αἰρετικὸς διὰ τοὺς κακοδοξοῦντας εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἡ λέξις Σχισματικὸς διὰ τοὺς κακοδοξοῦντας εἰς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν θεῖαν λατρείαν, οὕτω καθιερώθη καὶ ἡ ὀνομασία παραсунаγωγος διὰ τοὺς φατριάζοντας καὶ ἐπαναστατοῦντας κατὰ τῆς Ἐκκλησίας διὰ λόγους φιλοδοξίας καὶ προσωπικῆς ἰδιοτελείας.

Συνεπῶς καὶ ἡμεῖς μετεχειρίσθημεν τὸν Ἐκκλησιαστικὸν τοῦτον ὅρον διὰ τοὺς Ἐπισκόπους Κυκλάδων καὶ Βρεσθένης, διότι καὶ οὗτοι ἐκ λόγων φιλοδοξίας καὶ ἰδιωφελείας⁽⁸⁾ ἐτόλμησαν οἱ δύστηνοι νὰ σχίσωσι τὴν Ὁρθόδοξον παράταξιν ἡμῶν, καὶ νὰ προξενήσωσιν οὕτω, ἐκτὸς τῆς ψυχικῆς ζημίας, ἑαυτῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν αὐτῶν καὶ ἀνυπολόγιστον κακὸν εἰς τὸν

(7) Ὅσα λέγει ἐν προκειμένῳ ἀφοροῦν τὸν ἴδιον. Οἱ Γ.Ο.Χ. δὲν ἔπηξαν ἴδιον θυσιαστήριον, οὔτε πολὺ περισσότερον ἀπεκήρυξαν τὴν «Κανονικὴν Προισταμένην Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχὴν» ἄνευ λόγων πίστεως ἢ προσωπικῶν. Ἴσως ἐσκέπτετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ δ. πρ. Φλωρίνης καὶ ἔγραψεν ταῦτα. Οἱ Γ.Ο.Χ. ἀπεκήρυξαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἱεραρχίαν, διὰ δεδοικασμένην Σχισματοαίρεσιν, ἐμμέναντες οἱ ἴδιοι ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλ' ὁ Φλωρίνης θάσει τῆς νέας του «Ὁμολογίας» ἔπηξεν ἴδιον θυσιαστήριον καὶ ἐναντι τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκόπη, ἐνῶ τὸν ἀναγνωρίζει ὡς «Μητέρα Ἐκκλησίαν», ἀλλὰ καὶ ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. πάλιν φατριάζει, πηγνύει ἴδιον θυσιαστήριον, παραсунаγωγὴν καὶ σχίζεται, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρνήσεως τῆς Ὁμολογίας Ἐκκλησιολογίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Οὗτος ἐν τῇ οὐσίᾳ εἶναι ἐπαναστάσης καὶ πρὸς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.

(8) Εἶναι ἀχαρακτήριστος πλέον ἡ σοφιστεία καὶ ἡ κακότης τοῦ πρώην Φλωρίνης, διότι σαφεῖς καὶ ρητὰς αἰτίας πίστεως ὑποβιβάζει εἰς προσωπικὰς «φιλοδοξίας καὶ ἰδιωφελείας».

Ἡ σκοπιμότης εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἄνδρας εἶναι σκότος, εἶναι θάνατος πνευματικός. Τί ἄλλο ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἄλλος δεδηλωμένος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας; Καὶ ὅμως

ιερὸν ἡμῶν ἀγῶνα, ὃν παρέστησαν εἰς τὴν κοινὴν συνειδήσιν τῶν Νεοημερολογιτῶν ὡς ἐκμεταλλευτικὸν καὶ τυχοδιωκτικόν⁽⁹⁾. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὠφείλον οἱ συντάξαντες καὶ υπογράψαντες τὸ ὑπόμνημα τὴν ἐπικρίσιν αὐτῶν νὰ ἀπευθύνωσιν, οὐχὶ εἰς ἡμᾶς, δικαίως καὶ Κανονικῶς ἀποκαλέσαντες αὐτοὺς παρασυναγώγους καὶ προτεσταντίζοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς Παρασυναγώγους Ἐπισκόπους ἂν οὗτοι ὡς λέγουσι διὰ τοῦ ὑπομνήματος αὐτῶν ἐπεδίωκον νὰ καθγουχάσῃ τὰς σκανδαλισθείσας συνειδήσεις αὐτῶν καὶ νὰ ἐξυηρητῇσιν τὸν ἱερὸν τοῦ ἀγῶνος σκοπὸν.

Καὶ τέλος προκειμένου περὶ τοῦ πέμπτου καὶ τελευταίου σημείου τοῦ ὑπομνήματος, δι' οὗ ἐσφαλμένως χαρακτηρίζεται ἡ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν παρασυναγῶγων Ἐπισκόπων ὀφισταμένη διαφορά καὶ διάστασις ὡς προερχομένη ἐκ λόγων προσωπικῶν, λέγομεν τὰ ἐξῆς: Ἀδικεῖτε κύριοι ὑπομνηματογράφοι τὴν νομοσύνην καὶ τὴν εὐθικρίσιαν ὑμῶν, ἐὰν νομίζετε ὅτι ἡ μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν παρασυναγῶγων Ἐπισκόπων διάστασις προέρχεται ἐκ λόγων προσωπικῶν⁽¹⁰⁾. Συνάμα δὲ ἀδικεῖτε καὶ ἡμᾶς, παριστῶντες ὡς δυναμένους νὰ θυσιάσωμεν εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, οὐ μόνον τὰ τιμαλφῇ καὶ ὑψηλὰ συμφέροντα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἐμοῦ καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς παρατάξεως ἡμῶν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον ἔναυσμα καὶ τὸ δραστικὸν τελεσιουργὸν ὑπομόχλιον τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἐνεργειῶν ἡμῶν. Διότι ἡμεῖς, καὶ ἂς μὴν ἐκκληθῇ τοῦτε ὡς καύχσεις, ἀλλ' ὡς ἀληθείας ἀπαύγασμα καὶ ὡς τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεώς μου ὑπεράσπισις, ἡμεῖς λέγομεν διὰ τὴν ἰδέαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὴν ἀναστήλῃσιν αὐτῆς, ἐθυσιάσαμεν, ὡς εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς ὑμᾶς ὑλικά καὶ κοινωνικὰ κεφάλαια κτηθέντα δι' ἐντίμων καὶ εὐσυνειδήτων ὑπηρεσιῶν ἃς προσενέγκαμεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους κατὰ τὴν τριακονταπενταετῇ Ἀρχιερατείαν ἡμῶν. Εὐόρκως δὲ καὶ σθεναρῶς τῇ θείᾳ καὶ πανθενουργῇ Χάριτι ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ἐπάλλεων, δὲν ἐδειλιάσαμεν οὐδ' ὠρρωδήσαμεν ἀγογγύστως νὰ δεχθῶμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐξορίαν καὶ δὴ εἰς πρεσβυτικὴν ἡλικίαν⁽¹¹⁾.

Ἰλα αὐτὰ τὰ ἀποτολμᾷ ὁ δύστηνος Φλωρίνης διὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Δὲν εἶναι δὲ ἀληθές, ὡς διατείνεται ἀνωτέρω, ὁ πρ. Φλωρίνης ἢ ὁποῖος ἄλλος, ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. ἐπεννόησαν τὸ ἄκυρον τῶν μυστηρίων τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ διὰ νὰ ἀσφαλίσουν τοὺς ὁπαδούς των, ἀλλὰ τὸ ἄκυρον τῶν «μυστηρίων» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ὡς πραγματικότητα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς σχισματοαιρέσεως αὐτοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία τῶν Γ.Ο.Χ. Τὸ 1924 ἀπεσχίσθη ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἱεραρχία ἐκ τῆς ἐποδοχῆς τῆς σχισματοαιρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οἱ δὲ μὴ ἀποδεχθέντες αὐτὴν Γ.Ο.Χ. ἐμμένουσι ἐν τῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ἢ Ὅποια συνεχίζει ἀδιακόπως ὡς ἡ Γησία καὶ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ λυτρωτικὴν Τῆς πορείαν. Ἄς περιμένῃ ὁ πρῶν Φλωρίνης καὶ οἱ ὁπαδοὶ του τὴν Πανορθόδοξον Σύνοδον κα' ἃς διαιροῦνται καὶ ἃς ἱεροσυλοῦν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀφοῦ τόσοι ἐσκοτίσθησαν, ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ τοῦ σχίσματος καὶ τῶν λοιπῶν ἀκατονομάστων ἱεροσύλων ἐνεργειῶν των, ὥστε νὰ μὴ ἀποτολμοῦν νὰ ἔλθουν κἂν εἰς διάλογον πρὸς ἐνωσιν.

(9) Δυστυχῶς ὁ ἴδιος ὁ πρ. Φλωρίνης διωχέτευσεν τὰς ἰδέας ταύτας καὶ χαρακτηρισμοὺς εἰς τὸν νεοημερολογιτισμὸν διὰ νὰ πολεμήσῃ οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν.

(10) Ἀληθῶς λέγει ἐδῶ ὁ πρῶν Φλωρίνης, ὅτι δὲν τὸν ἐχώρισαν λόγοι προσωπικοί. Ὁ λόγος ἦτο ἕνας καὶ μοναδικός, αὐτὸ τὸ κατηγορούμενον «Δυνάμει» διὰ τοῦ ὁποίου ἔβιδε συγχωροχάρτι εἰς τὸν ἀναθεμτισμένον Νεοημερολογιτισμὸν.

(11) Ναί, σωστά λέγει καὶ πάλιν, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει διὰ τί εἰς τὴν ἐξορίαν ἐκίνησεν (ἐννοεῖ τὸ 1935) παρέμεινεν μόνον 2—3 μῆνας; Ἀπλούστατα, διότι ἤλλαξεν φρόνημα, ἠνέθη τὴν Ὁμολογίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐξωρίσθη καὶ ἀνέλαθεν νὰ γεφυρώσῃ τὸ χάσμα μεταξὺ νεοημερολογιτικῆς «ἐκκλησίας» καὶ «παλαιοημερολογιτῶν».

Ἀποροῦμεν ἀληθῶς, πῶς καίπερ γνωρίζοντες πάντα ταῦτα, κατωρθώσατε νὰ φαντασθῆτε καὶ τοὺς ἑαυτοὺς Σας νὰ πείσητε, ὅτι ἡμεῖς, οἵτινες τὰ πάντα ἐθυσιάσαμεν διὰ τὴν ἰδεολογίαν τοῦ ἀγῶνος, θὰ ἐφαινόμεθα τόσῳ μικροφίλοτιμοι καὶ ἐμπαθεῖς, ὥστε νὰ διαιρέσωμεν τὴν ὀρθόδοξον παρτάξιν ἡμῶν διὰ λόγους ἐμπαθείας καὶ φιλοπρωτίας καὶ νὰ στερήσωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς τῆς ὀριδῆλου ἀξιομισθίας, ἣν ἐπιφυλάσσει διὰ τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα ὁ μέλλων ἱστορικός καὶ ὁ μισθαποδότης Ἰησοῦς Χριστός; Μὴν εἰπῆτε δέ, ὅτι δὲν προσάπτετε ἡμῖν τὴν ὀδικον ταύτην μομφὴν καὶ ἐπὶκρισιν, ἀλλὰ προτρέπετε ἡμᾶς ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ πρὸς καθυσύχασιν τῆς σκανδαλισθείσης συνειδήσεως ὑμῶν, ὅπως λάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἡγηθῶμεν ὡς πρῶτος τῇ τάξει εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς συμφιλώσεως καὶ τῆς ἐνώσεως, μετερχόμενοι, ὡς γράφετε, μετριοπαθεστέραν πολιτικὴν, ἀπέναντι τῶν Ἐπισκόπων, ὡσεὶ οὗτοι νὰ ἐζήτησαν τὴν ἔνωσιν παρ' ἡμῶν ἀνευ ὁρων⁽¹²⁾ καὶ ἡμεῖς διὰ λόγους προσωπικοῦς, ὑποβιβάζοντας τὴν θέσιν ἡμῶν, καὶ θίγοντας τὴν ἀξιοπρέπειαν ἡμῶν ἡρνήθημεν αὐτήν. Διότι πάντα ταῦτα γράφετε, ἐνῷ γνωρίζετε ἀφ' ἑνὸς ὑπὸ ποίους ὅρους θίγοντας τὸ ἀπαράθραυστον καὶ θεῖον κύρος τῶν Κανόνων καὶ τι τῷ σκοπόντες κυρίως τὴν Ἀρχιερατικὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν, ἐζήτησαν οὗτοι νὰ ἐπικοινωνήσωσιν μεθ' ἡμῶν καὶ συνεργασθῶσι, καὶ ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀπάντησιν, ἣν ἐδώκαμεν εἰς αὐτοὺς διὰ τοῦ μεσολαβήσαντος κυρίου Κίρια δικηγόρου, καὶ δι' ἧς ἵνα εὐκολύνωμεν τὴν ἔνωσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοὺς ἀγῶνες καὶ πρὸς χαρὰν τῶν χριστιανῶν, τὴν μὲν προσωπικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν θέντες ἐν μοίρᾳ Καρὸς, ἐθυσιάσαμεν καὶ ἐφροντίσαμεν μόνον τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν Κανόνων νὰ ἱκανοποιήσωμεν, ὡς ἔχομεν ἱερὸν καὶ ἀπαράβατον καθήκον. Διὸ καὶ ἐζητήσαμεν παρ' αὐτῶν νὰ ἐκφράσωσι τὴν λύπην των δι' ὅσα ἐκ παρεξηγήσεως ἢ ἐσφαλμένης τυχὸν ἀντιλήψεως ἔλεξαν καὶ ἔγραψαν εἰς τὸ παρελθὸν ἐπὶ καταρρακῶσει τοῦ κύρους τῶν Κανόνων, καὶ νὰ δώσωσι τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ συνεργάζωνται ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ καὶ συμπνοίᾳ μεθ' ἡμῶν, καὶ ἐπὶ τῆς βάσεως, εἰς ἣν ἐτέθη ὁ ἀγὼν ἡμῶν ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας τῶν νεοημερολογιτῶν διὰ τῆς τελευταίας ποιμαντικῆς ἐγκυκλίου ἡμῶν πρὸς τὸ πλήρωμα τῶν χριστιανῶν⁽¹³⁾.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα, ἂν οἱ συντάξαντες καὶ ὑπογράψαντες τὸ ὑπόμνημα ἤγοντο ὑπὸ ἐλατηρίων σκοπούντων τὴν καθυσύχασιν τῆς σκανδαλισθείσης συνειδήσεως αὐτῶν καὶ ὠρμῶντο ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τοῦ

(12) Μάλιστα ἐξίτηι ἀνευ ὁρων ἔνωσιν! Οὐτε θέμα πίστεως, ἤτοι ὁμολογίας, οὔτε ἄλλο τί. Ἐνώσις διὰ τὸν πρ. Φλωρίνης ἐσήμαινε φήμωσιν, ὑποταγὴν καὶ ὑπαγωγὴν εἰς τὸν Νεοημερολογισμὸν διὰ νὰ λυθῇ οὕτω τὸ «παλαιοημερολογιτικόν» πρόβλημα.

(13) Τὸ πῶς ἐξίτηι τὴν ἔνωσιν εἶναι σαφές. Νὰ δεχθοῦν οἱ Γ.Ο.Χ., ὅτι ὁ Νεοημερολογισμός ἐστὶν «μήτηρ ἐκκλησία» καὶ ὅτι οἱ Γ.Ο.Χ. εἶναι «φρουρά», «ἀλύμαντος πλευρά», κλπ. Πάντως δὲν διστάζει νὰ καυχᾶται, ὅτι ἐζήτησε τὴν ἔνωσιν καὶ ὅτι ἡ γέμουσα κακοδοξίαν καὶ μισαλλοδοξίας Ἐγκύκλιος τῆς 1.6.1944 ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ἀγῶνος!

Τὸ χεῖριστον ὅμως καὶ ἐξωφρενικὸν εἶναι, ὅτι ζητεῖ ὡς ἄλλος Πάπας «ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ συνεργάζωνται ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ καὶ συμπνοίᾳ μετ' αὐτοῦ» (τοῦ πρώην Φλωρίνης). Δὲν θὰ διαφωνοῦν, δὲν θὰ ἔχουν γνώμην, διὰ νὰ γεφυρώσῃ τὸ χάσμα μεταξὺ «Νεοημερολογισμοῦ καὶ Παλαιοημερολογισμοῦ». Ἰδετε ἐκκλησιαστικὸν ἥθος, ἰδετε νοοτροπίαν.... ὁλοκληρωτικῇ!

αγώνος, ὤφειλον, τὸ διδακτικὸν καὶ προτρεπτικὸν πρὸς ἔνωσιν ὑπόμνημα αὐτῶν νὰ στείλωσιν, οὐχὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀναίτιους διὰ τὴν διαίρεσιν καὶ μὴ ἔχοντας ἀνάγκην τῆς διδαχῆς καὶ προτροπῆς, παρ' ἀτόμων ἀναρμοδίων πρὸς διαφωτισμὸν καὶ παρόρμησιν πρὸς τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' εἰς τοὺς παραсуναγώγους Ἐπισκόπους τοὺς δημιουργοὺς τῆς διαιρέσεως καὶ ἔχοντας περισσοτέραν ἀνάγκην διαφωτισμοῦ καὶ παρορμήσεως πρὸς τὸ ἀγαθὸν τοῦ αγώνος, ὃν κατέστησαν δυστυχῶς ἀντικείμενον φιλοδοξίας καὶ ἐκμεταλλεύσεως. Ὅτι δὲ οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι ἐπεδίωκον ἐξ ἀρχῆς τὴν διαίρεσιν τοῦ αγώνος ἐλαφρῶ ὅλως τῇ συνειδήσει, τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν ὅσων ἔγραψεν εἰς ἡμᾶς, εὐρισκομένους ἐν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐξόδου ἡμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃ Ἁγίος Κυκλάδων, ἔχων καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου Βρεσθένης, δι' ὧν προέτρεπεν ἡμᾶς νὰ καθαιρέσωμεν τὸν αὐόιδιον προεδρον καὶ ἡγέτην τοῦ αγώνος, καὶ νὰ ἀντικαταστήσωμεν τοῦτον διὰ τῆς ἡμετέρας ταπεινότητος. Καὶ ἐπειδὴ ἡμεῖς ἡρνήθημεν τὴν κακόβουλον ταύτην πρότασιν, ἀπαντήσαντες εἰς αὐτοὺς νὰ πειθαρχῶσιν εἰς τὸν ἀρχηγόν, διότι εἰς τὸν ἀγῶνα ἀπεδύθημεν, οὐχί, ἵνα διεκδικήσωμεν ἀρχηγίαν, ἀλλ' ἵνα ὑπηρετήσωμεν τὴν ὀρθοδοξίαν, τότε οὗτοι εἰς πρώτην εὐκαιρίαν προέβησαν εἰς τὴν ἀποκήρυξιν ἀμφοτέρων ἡμῶν, ἵνα ὦσιν αὐτοὶ Ἀρχηγοὶ τοῦ αγώνος καὶ ὦσιν ἀνεξάρτητοι εἰς τὰς γνώμας καὶ ἐνεργείας αὐτῶν, μοιρασάντων ἐξ Ἰσοῦ τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἀρχηγίας. Εἰς τὸ τέλος δὲ κατέληξαν εἰς τὸ νὰ ἀποκηρύττῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ νὰ ἀφορίζῃ ὡς αἰρετικὸν ἢ Σχισματικόν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων συνιστῶμεν εἰς τοὺς ὑπομνηματογράφους πατρικῶς, ὅπως ἔχωσι περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν Ἠγέτην τοῦ αγώνος, ὅστις καὶ συναίδησιν τῶν μεγάλων εὐθυνῶν, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχει, καὶ ἰθέλησιν ἀγαθὴν μετὰ σθένους ψυχικοῦ Χάριτι Θεοῦ, διαθέτει πρὸς ἐπιβράβευσιν τοῦ αγώνος, εἰς ἣν ἀκραδάντως πιστεύει καὶ ἐλπίζει. Προτρεπόμεθα δὲ αὐτοὺς ἐὰν ὄντως ἐπιδιώκωσι τὴν ἔνωσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ αγώνος, τὰς πρὸς τοῦτο προσπάθειας καὶ ἐνεργείας νὰ ἀφιερῶσιν διὰ τοὺς ἀποστάτας Ἐπισκόπους, ὑποδεικνύοντες εἰς αὐτοὺς τὴν μεγάλην εὐθύνην, ἣν ὑπέχουσιν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, σχίσαντες ἐλαφρῶ ὅλως τῇ συνειδήσει τὴν ὀρθόδοξον ποίμνην εἰς δύο ἀντιθέτους παρὰτάξεις, τοῦθ' ὅπερ εἰς τὰ καίρια ἔβλαψε τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτοὺς κατέστησε τὸ δὴ λεγόμενον θέατρον καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

Προκειμένου δὲ νὰ καταπαύσωμεν τὴν εἰθεσίαν τοῦ λόγου καὶ νὰ προορμισθῶμεν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἀνταπαντήσεως ἡμῶν, θεωροῦμεν σκόπιμον καὶ λίαν ἐπωφελές διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ ἰδεολογίαν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν αγώνος νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν πάντων τῶν ἐπιδιωκόντων ἀντὶ πάσης θυσίας τὴν ἔνωσιν ἡμῶν μετὰ τῶν παρασυναγῶγων Ἐπισκόπων καὶ ἐπὶ τῆς ἐξῆς λίαν λεπτῆς καὶ ἐπισφαλοῦς θέσεως, εἰς ἣν θὰ περιέλθῃ ἐν τῇ κοινῇ χριστιανικῇ συνειδήσει ἡ ἠθικὴ καὶ ἰδεολογικὴ ἀποψις τοῦ αγώνος διὰ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συνεργασίας ἡμῶν μετὰ τῶν ἀποστατῶν, μὴ μετανοούντων μηδὲ βουλομένων συνιέναι ἀλλ' ἐμμενόντων ἀμεταπείστως εἰς τὰς πεπλανημένας δοξασίας αὐτῶν⁽¹⁴⁾.

(14) Πέστα «Χρυσόστομε» νὰ τὰ ἀκούσουν οἱ πάντες, ὅτι σὲ χωρίζει ἡ Ὁμολογία τῆς Πίστεως, τὴν ὁποίαν ἡρνήθησιν καὶ ὅτι ἐθίγεται ὁ ἀγὼν εἰς τὴν κοινὴν συνειδήσειν ἐξ αἰτίας τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας τοῦ 1935, καθ' ἣν ὁ Νεοσημολογιτισμὸς εἶναι σχίσμα, ἡ δὲ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. εἶναι ἡ Ἀληθὴς Γυναιὶ καὶ Ἀκατασπόμετος Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία!

Τί νὰ εἴπωμεν εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του, οἱ ὁποῖοι ὀργίζονται καὶ θυμῶνουν μαζί μας καὶ μᾶς μισοῦν, διότι κατηγοροῦμε τὸν πρῶτον Φλωρίνη; Δὲν βλέπουν οἱ δυστυχεῖς, ὅτι

Διό και δὲν πρέπει νὰ παροράται τὸ λίαν λεπτὸν καὶ εὐθικτον τοῦτο σημεῖον, καθ' ὃ ἐν περιπτώσει ἐνώσεως καὶ συνεργασίας ἡμῶν μετὰ τῶν ἀποστατῶν Ἐπισκόπων, μὴ ἐννοοῦντων νὰ ἀποβάλωσι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῶν πεπλανημένων δοξασιῶν καὶ μεσαιωνικῶν ἀντιλήψεων συνεπεία τῶν ὁποίων προέβησαν οὗτοι εἰς πράξεις ἀντικανονικὰς καὶ αὐτόχρημα ἐξωφρενικὰς, προκαλεσάσας ἐν τῇ κοινῇ χριστιανικῇ συνειδήσει τὴν βδελυγμίαν καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν καὶ νὰ ἐνδυθῶσι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον ἐν τῷ πνεύματι τῆς πατρώας πίστεως καὶ εὐσεβείας, ἐνδέχεται νὰ ζημιωθῇ τὰ μέγιστα ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγών, υἱοθετῶν αὐτε τὰς σφαλερὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς πραξικοπηματικὰς αὐτῶν ἐνεργείας, αἵτινες θαρύνουσιν αὐτοὺς εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, ὁπότε, γενήσεται ἡ ἐσχάτη πλάνη χειρῶν τῆς πρώτης⁽¹⁵⁾.

Γνώτωσαν δὲ οἱ ὑπομνηματισταὶ καὶ πάντες ἄσοι πάση θυσίᾳ ἐπιδιώκουσι τὴν τοιαύτην ἔνωσιν, ὅτι καθίστανται καὶ οὗτοι ὑπόλογοι καὶ συνυπεύθυνοι διὰ τὴν Κανονικὴν καὶ ἠθικὴν ζημίαν ἣν θὰ ὑποστῇ ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγών ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει τῶν χριστιανῶν ἐκ τῆς προσελεύσεως εἰς τὴν ἰδεολογικὴν καὶ ὀρθόδοξον παράταξιν ἡμῶν, τὴν ἐπιβληθεῖσαν ἄχρι τοῦδε ἐν τοῖς ἐχομένοις στερρῶς τῶν ὀρθοδόξων θεσμῶν καὶ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, στοιχείων ἐφθαρμένων καὶ παραγόντων διοικητικῶν, ἡ συνεργασία τῶν ὁποίων, οὐ μόνον δὲν θὰ προσδῶσιν εἰς τὸν ἀγῶνα δόξαν καὶ τιμὴν, ἀλλὰ καὶ θὰ ἐγκολάψῃ μῶμον καὶ κηλῖδα εἰς τὸ μέχρι τοῦδε καθαρὸν καὶ τηλαυγὲς πρόσωπον αὐτοῦ, ὅπερ ἄκτινοβολεῖ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον συντηρητικὴν παράταξιν ἡμῶν⁽¹⁶⁾. Ταῦτα διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης εἶθε νὰ ἐπιβραβεύσῃ τὴν ποθεινὴν ἔνωσιν ἀπασῶν τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἵνα πάντες ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ καὶ ταυτοχρόνως δοξάζωμεν Αὐτόν.

Ἀθῆναι, 18 Ἰανουαρίου 1945

τὸ πρ. ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ἡμεῖς δὲν λέγομεν τίποτε, παρὰ μόνον γράφομεν ὅ,τι κακόδοξον εἶπεν καὶ ἔγραψεν ἐκεῖνος διὰ νὰ τὸ συνειδητοποιήσουν καὶ νὰ τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν πλάνην των, τὴν ὁποίαν ἐπίστευσαν ὡς ἀλήθειαν;

(15) Τὸ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν Ὁμολογίαν τοῦ 1935, τὸ θεωρεῖ ἐσχάτην πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θέλει νὰ ξαναπέσῃ, ὡς ἔπαιεν τὸ 1935. Τότε τί ἔνωσιν ἐννοοῦσεν;

Δὲν ἐπαναλαμβάνομεν ὁποῖαν ἀντίληψιν εἶχεν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἢ πῶς χαρακτηρίζει τοὺς ἄλλους Ἀρχιερεῖς. Ντροπὴ καὶ αἰώνιον αἴσχος. Ἰδοὺ ποῦ τὸν ὠδήγησεν ἡ σκοπιμότης. Οἱ πάντες εἶναι βδελυκτοί, ἀμαθεῖς, μεσαιωνισταὶ κλπ., διότι δὲν ὑποτάσσονται εἰς αὐτόν καὶ δὲν δέχονται τὰς κακοδοξίας του.

(16) Μάλιστα ἡ ἔνωσις ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ θὰ γεννήσῃ μῶμον καὶ κηλῖδα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγῶνος. Ποίου ἀγῶνος; Νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κακοδοξίας του περὶ «δυνάμει» σχίσματος καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Γ.Ο.Χ. εἰς τὸν Νεοσημερολογισμὸν καὶ «γεφυρώσῃ τὸ χάσμα» καὶ διαλύσῃ οὕτω τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.!!!

Ἄραγε, θὰ κατανοήσουν οἱ ἐν τῇ πλάνῃ καὶ τῷ σχίσματι τοῦ πρώην Φλωρίνης εὐρισκόμενοι ἀδελφοί μας, ὁποῖον κακὸν διαπράττουν εἰς τὴν ψυχὴν τους, διότι ἐνισχύουν ἓνα σχίσμα ποῦ ἔχει λόγους σοδαροὺς πίστεως καὶ ὄχι ἀπλῶς διοικητικούς, κανονικούς;

Ἄραγε, θὰ ἀφήσουν τὸν φανατισμὸν καὶ τὸ μῖσος ποῦ τοὺς ἐφύτευσαν οἱ δῆθεν ὀρθόδοξοι ποιμένες των, ὁπαδοὶ τῆς «γραμμῆς τοῦ Φλωρίνης»; Ἐμεῖς διὰ τοῦτο γράφομεν τὴν ἱστορίαν, διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὴν πλάνην. Ἀληθείας καὶ ἀγάπης ἔχομεν ἀνάγκην.